

ΤΟΛΜΗΡΗ ΣΙΩΠΗ

Ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σ' ἓνα ὄραχο λικνίζεσαι ἡ σκέψη μου.
Ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὀράχους χορεύουν τὸ ὄραδου διάφορες κραυγές.
Ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στὴ θάλασσα φτερουγίζουν
οἱ κατάρτες τῶν πνιγμένων καὶ μὲ θαλαῖνουν.
Ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σ' ἓνα ποίημα θυματίζει ἓνας γέρος.
Ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στοὺς ἐπιβάτες ἐνὸς λεωφορείου
ἐπιτίθεται μιὰ τολμηρὴ σιωπὴ.
(Ἀπ' τὸ πλᾶι σου μόλις ὁ συνεπιβάτης σου περάσει,
τὰ ἐφιαλτικά του μάτια θὰ σὲ τιμωρήσουν).

Πόσα κοράκια σὲ τσιμποῦν κάθε πρωτὶ;
Ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σὲ σένα κυλάει συχνὰ ἓνα λεωφορεῖο.

ΑΝΤΡΑΣ

Στὴν Ἔφη

Σάν τι ἄλλο περίμενες;
Οἱ θοριάδες κοιμούνται πάνω στὴ χλόη μου.
Τὸ σκοτάδι ἡρεμεῖ μέσα μου καὶ μ' ἀγκαλιάζει.
Ὁ χειμώνας ὑγραίνει τὴν ἀκοή μου καὶ τὰ ὀράματά μου εἶναι σάν πάντοτε γενναία.
Σάν τι ἄλλο περίμενες,
πέρα στὸν κάμπο τῶν σπασμῶν μου;
Ὁδύνη καὶ λήθαργος εἶναι ἡ ἀλήθεια.
Φτηνὲς λυρικές ὠδὲς καὶ δὲν ἀντέχω,
ἀπὸ παντοῦ φτάνουν καὶ δὲν ἐπιμένω νὰ σ' ἀρνηθῶ.
Ἡ στέρνα γέμισε καὶ τὰ χόρτα ξεπλυμένα μὲ ντύνουν.
Σάν τι ἄλλο μπορεῖς νὰ μοῦ πεῖς;...
Μὲ τὸ τελευταῖο λεωφορεῖο ἡ ἐπιστροφή καὶ ἡ πάλιν μέσα μου νὰ ἐπιζήσεις,
νὰ κοιτάξεις στὸν καθρέφτη τὸ στήθος σου.
Ὅ,τι μᾶς ξεῖ εἶναι ἄνεμος πού χορεύει ἐπιθυμίες εἶναι
καὶ σφυριὰ πού σπάζουν πάνω μου καὶ μὲ τρίβουν.
Σάν τι ἄλλο περίμενες;

Ποιὰ βροχὴ μπορεῖ ν' ἀντέξεις χωρὶς νὰ λειώσεις;
Δὲν ὑπάρχει ἡ θλίψη.
Μεῖνε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΓΑΛΑΝΑΚΗ ΒΟΥΡΛΕΚΗ ΠΑΤΡΑ

Ποιὰ μυστικὴν ὁμορφιά κρύβεις, λιμάνι τῆς μεγάλης πολιτείας;
"Ὅλα καθεύδουν. Κοιμάται ἡ ζωὴ στὰ ψηλὰ Ἀλώνια, στίς μεγάλες λεωφόρους, σ' ὅλη τὴν πολιτεία...
Καὶ μόνο σὺ ξαγρυπνᾷς τίς νύχτες —ἐραστῆς πού δὲ λέει νὰ ξεχάσῃ—, καὶ τὸ τραγούδι σου ὅλο πάθος, ἀντηχεῖ μέσ' στίς λερὲς ταβέρνες πού ἀγρυπνᾶνε θαλασσινοί, μὲ τὴν ἀρμύρα στὰ κορμιά καὶ στὴν καρδιά μιὰ θάλασσα γαλάζια....

ΦΟΙΒΟΣ ΔΕΛΦΗΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ ΧΩΡΙΣ ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Μέσ' στὴν τριήρα ἡ ἄδεια μας ψυχὴ καὶ ἐχθρὸς ὁ Ποσειδῶνας.
Ἡ θάλασσα χωρὶς σειρήνες σάν ἓνας δρόμος ἐρημὸς καὶ ξένος καὶ ὅπου οὔτε χρόνος οὔτ' ἄστρο μέσ' στὴ νύχτα μας.

Ο ΛΟΓΟΣ

στὸ Γιώργο Βέη

Ὁ λόγος δρίσκεται
σ' ἀνοιχτὴ θέα
ἀπλότητα
γυμνότητα
ἀσκεπής.

8—2—76 Ψυχικό

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΕΧΑΓΙΟΓΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ

τάνκα

1

Κάτω ἀπὸ ἥλιους,
κοιμητές καὶ καμπάνες
σφυροκοποῦνται
δίνας τοῦ χλωροφόρμου;
στὸ Ρίο καρναβάλι;

"Όλο νά πέφτω...
καί μέ τό αὐτί στημένο
ν' ἀκούσει γδοῦπο.
Κι' ἀντί γιά τά κοτρόνια,
πλαστικά μανιτάρια!

Ξεθυμαίνοντας
στή χύτρα σαλιγκάρι
σιγοσφυρίζει.
Οἱ κύκλοι τοῦ κορμιοῦ του
μαθαίνουν τήν εὐθεία.

Σέ φοίνικα ἔτσι
κι' ἡ Λητώ εἶχε γείρει
ξεφρενιασμένη..
κόρη, φακός καί νεῦρο
ὥρες τή μελετάνε.

Στή λίμνη, ἐσὺ
πλένεις τίς πικρές λέξεις
πού μέ πληγώνουν.
Στή λάσπη κολλημένες
κίτρινες πεταλοῦδες.

"Ημιουνα, λέει
πλάι σου μέσ στο κύτος
παλιάς γαλέρας —
μπροστά στά χρυσά μάτια
θυθισιένης ἰφάντας.

Γκρίζε: μηχανές,
ἱερεῖς σᾶς μυρώνουν
ὕμνολογώντας,
ἐνῶ περνοῦν οἱ ζέδρες
καί οἱ μοτοσυκλέτες.

Ἀπέναντί μου
κοιτάζει μιὰ ἀλεπού
ἀπ' τό παντζούρι
στά δάχτυλα κρατιέται,
δαγκώνει τήν πλεξούδα..

Βλέπω κάποτε
καθώς φεύγει ἡ νύχτα
τοῦς παλιούς κόμπους:
Αὐτοῦς πού δέν ἀντέχω
καί ὅσους δέν ταλμῶ.

X. ΤΟΥΜΑΝΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΠΡΩΙΝΟ

"Η ὁροχὴ κι' ὁ ἄνεμος τό πρωί
μέ τοῦς ἥχους τοῦς ἄγραφους
μέ τίς θύμησες
ράχισαν τὸν σοῦά τῶν καιρῶν
"Α! Πόσο δὲ θάλαμ
νά μιλῶν
γιά γερμένα χαμόγελα
γιά τρικυμίες
τέτοιαν ὥρα πού
ὅλα ἔρριχνονται σὲ στιγμὲς ἔπαρσης.
"Η ὁροχὴ τό πρωί
ἀπὸ παντοῦ μέσα στο σπίτι
γέμισε τό δωμάτιο παρελθόν
τά σεντόνια μέ τρύπες
Κ' ἔμπαινε μέσα σου θάλασσα.
"Ο ἄνεμος; πάλι
δὲ σοῦ φιθύριζε ἄλλο
ἀπὸ ἀγιάτρευτες ὥρες
ἀπὸ τραγούδια πού
νυχτώνουν τό αὔριο.
"Η ὁροχὴ καί ὁ ἄνεμος τό πρωί
μᾶς κουδάλισαν πίσω
μᾶς γύρισαν τίς ὥρες
λές κ' εἶχε γίνει ἡ μνήμη παρὸν
λές κ' εἶχε ὁ δρόμος σῶησται.

ΝΟΤΗΣ ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΣΟΦΙΑΣ

"Εφαξα νά ὀρῶ τίνο: μοιάζει, τοῦ και-
ροῦ μου Ποίηση
καί θυμήθηκα τήν Ἐλενίτσα τῆς κυρά-
Σοφίας...
Ἐκεῖνη πέθανε δώδεκα χρονῶν ἀπὸ μη-
νιγγίτη
κι εἶταν, ἀπὸ μικρή, πολὺ τυραγνισμένη
—Ντάντε: τ' ἀδελφάκια τῆς, ἔπλενε
σφυγγάριζε,
ἔκανε ὑπρεῖς δουλειές, πού δέν τῆς ταί-
ριαζαν